

MUZEUM FOJTSTVÍ
V KOPŘIVNICI

THEATRUM MUNDI III.

OBRAZY ZDENĚK BABINEC

24. 6. - 4. 9. 2023
VERNISÁŽ 23. 6. V 17:00

THEATRUM MUNDI III.
SABAT

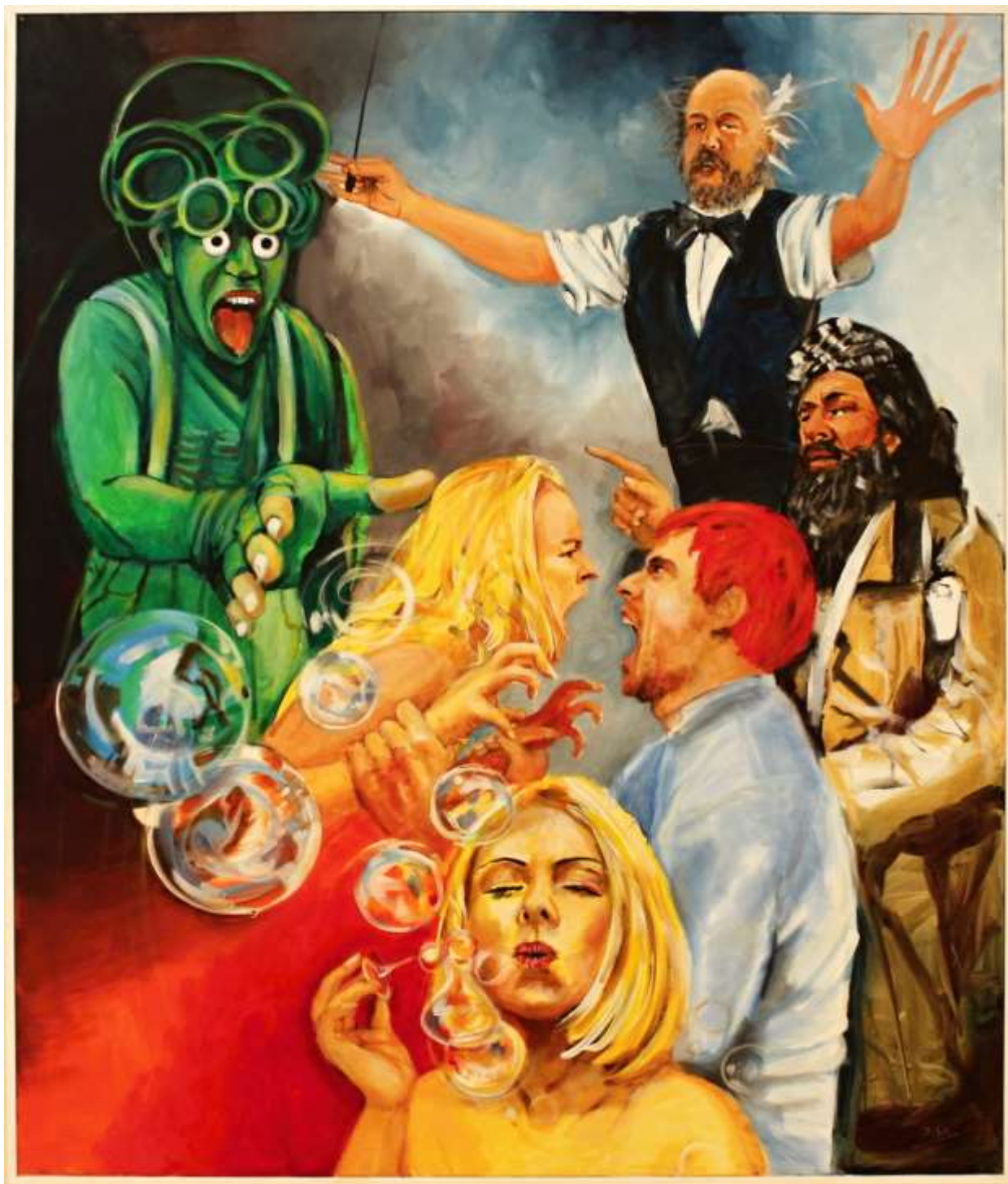
THEATRUM MUNDI III.

ECCE HOMO

Člověk v jakékoli válce, ať už má na sobě cokoli, je v podstatě nahý vůči dnešním vraždícím prostředkům. Je pouze kusem zranitelné hmoty podléhající rozkazům a bez nároku na vlastní názor. Civilizace vyvíjí už tisíce let stále dokonalejší zbraně, které mají jediný účel – zabíjet lidi. Na druhou stranu se člověk snaží ochránit oblečením tak, aby co nejvíce vydržel. Přesto je tento voják jako „ nahý v trní“. Aniž by chtěl, aniž by s tím souhlasil, je někam poslán a obětován. Pokud v něm ale něco neprobudí nenávist. Jsme živé citlivé organismy podléhající emocím. V okamžiku, kdy někdo ublíží naší rodině, zabije někoho blízkého, jdou všechna předsevzetí stranou a stáváme se nástrojem pomsty bez racionálního uvažování. Tam nás ti, kteří vytváří konflikty a rozhodují o válkách, chtějí mít. Zloba a vztek zatemňují mysl a válečné násilí pak poznamená vztahy mezi národy na řadu desetiletí. Kristus se obětoval pro dobro, dnešní voják pro pomstu, někdo byl obětován, aniž by o tom mohl být jen přemýšlet.

JEZDÍM, JEDU, NEDOJEDU.

THEATRUM MUNDI III.

JOŽIN Z BAŽIN TROCHU JINAK

U tohoto obrazu jsem se opravdu bavil. Původně jsem začal zachycením zajímavých sekvencí jednoho letního dne, kdy jsme na zahradě foukali bubliny. K tomu zněl z rádia hlas Ivana Mládka a zpíval známý song Jožin z bažin. Já měl odpovědět na otázku kdo to je. Tak jsem se ho pokusil namalovat. Každý si ho představuje nějak jinak. U mne to není hororová postava, to snad jen na první pohled. Je to spíš dobrácké legrační strašidlo. Zrovna jeho se bát nemusíme. V bublinách se ale odráží spor dvou postav, jakoby narážka na komiksové bubliny, jen text je nahrazen barvou. A protože z rádia pro změnu zněla „osudová“, přidal jsem dirigenta, který to svou taktovkou symbolicky ovládá, a tak určuje, jak to dopadne. Poté ale zazněly zprávy, že někde na Blízkém východě Američani opět někoho netrefili, a tak jsem přidal muslima z IS, který se tomu směje a ukazuje směrem k Jožinovi jako ke strašidlu, kterého se nebojí. Nikdo nevyhrává, hádky skončí, války skončí, takový je život. Jožin z bažin není hororová postava. Toho se bát nemusíme, spíš toho ostatního.

THEATRUM MUNDI III.

BLÁZNOVY ZÁPISKY

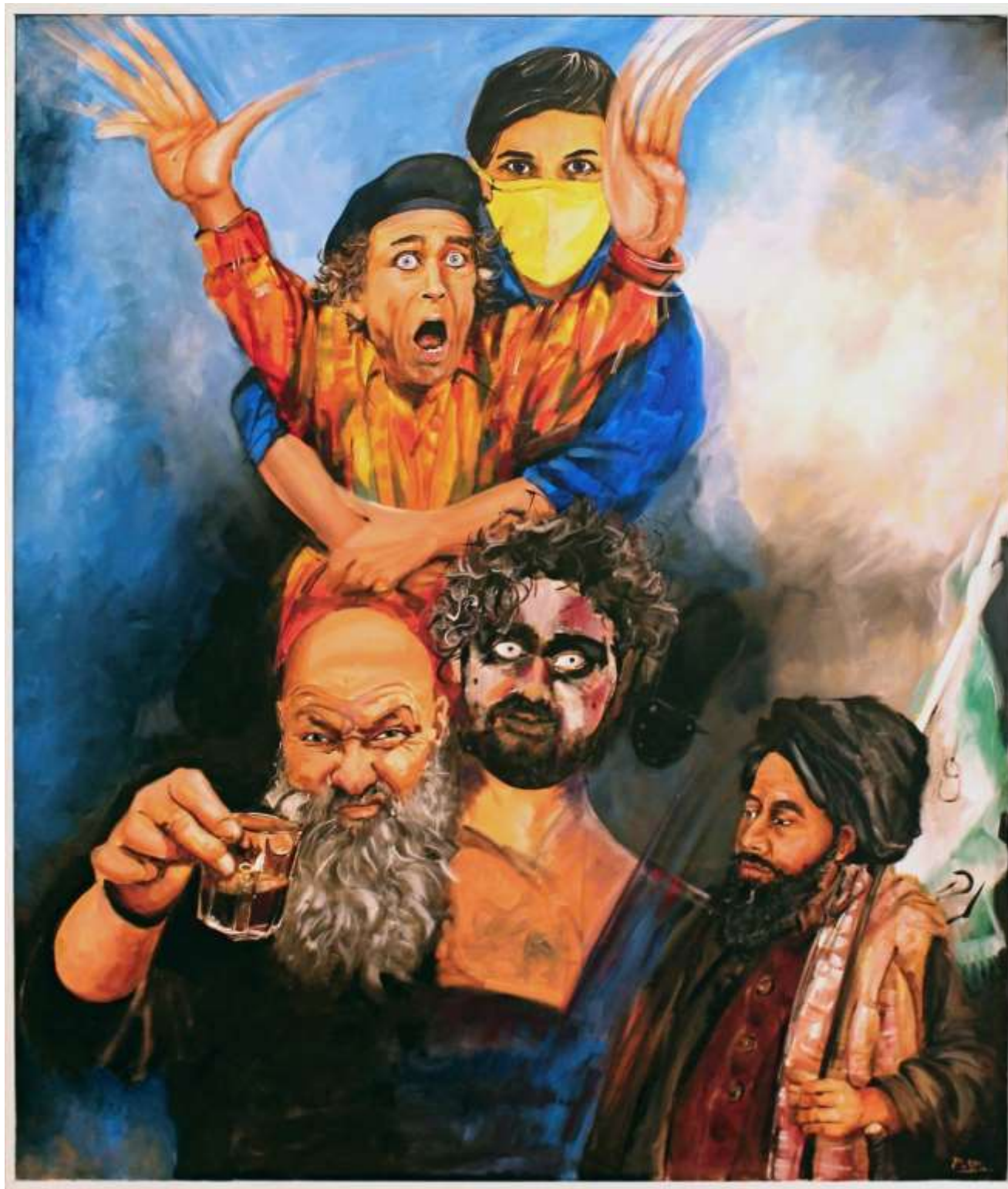
K tomu není třeba komentář. Kdo četl Bláznovy zápisky od Gogola, tak to dovede dešifrovat. Je bláznem ten, který je ve středu kompozice ve svěrací kazajce, nebo ti, kteří reprezentují svět kolem něj? Zbláznil se svět nebo já? Svěrací kazajka v tomto případě symbolizuje zákony, vyhlášky, nařízení, mediální informace. Pokud si uvědomíte sílu této kazajky, nemáte daleko k bláznovství. Kdo se v ní ocitne, už se z ní nedostane. Buď se s tím smíří, nebo mu z ní někdo pomůže. Většinou to první. Vypadá to, že jedinec, který má odlišné názory od většiny, je často považován za blázna nebo je tak označen. Nebo ...se opravdu zbláznil.

THEATRUM MUNDI III.

CHIMÉRA

Chiméru si každý nejen malíř představuje trochu jinak. Nejčastěji tak, jak nám ji filmoví režiséři ukázali ve filmech. Má mít více hlav nahánějících hrůzu. Pod vlivem současných změn ve společnosti v oblasti vztahů mezi pohlavími si představují chiméru spíše jako tělo s obličejem hezké ženy. A zase ten dirigent! Ovládá taktovkou celou civilizaci a snaží se udržet rytmus a melodii společnosti. Někdo hořekuje, jiný se směje, někdo se baví, jiný je umlčen, někdo svádí, někdo křičí vztekem, někdo to vzdal a uzavřel se ... a to vše za tónů rockové kytary. Prostě život pod taktovkou a neustálou hrozbou. Někdo se skrývá. Vidíme jen oči. Ale i oči mluví. Jsou odrazem světa.

THEATRUM MUNDI III.

KAM LETÍŠ PTÁČKU? NEULETÍŠ

„Ptáček chce uletět, ale kam?“

Doba covidová rozdělila společnost. Nejen u nás. Bylo těžké se z ní vymanit. Některé tváře mohou připomínat onu dobu charakterizovanou rouškami, někteří už nosili i modrožlutou kombinaci, jako by věštili budoucnost. Prozíravější se družili v soukromí a pili na zdraví všech. Umělci se prosazovali na internetu, i když atmosféra živých koncertů se nahradit nedala. Část světa sledovala vývoj z povzdáli a čekala, jak se s tím vyspělá civilizace vyrovná. Některí tomu chtěli utéct, ale kam? Všichni byli sešněrováni nejrůznějšími opatřeními a cítili se jako ptáčci v kleci.

THEATRUM MUNDI III.

„LOUTKAŘI“

Nevím proč, ale nikdy jsem neměl rád loutkové divadlo, kde postavičky byly zavěšené na provázcích a někdo za ně tahal a určoval jejich pohyb. Asi mi to už tehdy vadilo. Netušil jsem ale, že takhle někdo tahá za provázky i ve skutečném životě. Teprve v dospělosti mi došlo, že loutkové divadlo je všude kolem mne a i já jsem loutkou. Pouze provázky jsou neviditelné a většinou nevím, kdo za ně tahá. Věci, které jdou udělat jednoduše, musím z nepochopitelných důvodů dělat hrozně složitě nebo vůbec.

Když se nad tím zamyslíte, dojdete k poznání, že ti, kteří za ně tahají, jsou také loutkami, které jsou vedeny dalšími a dalšími. Když chcete dojít k hlavnímu voditeli, tak zjistíte, že už dávno nežije, ale zůstal po něm nějaký zákon, paragraf, který tu práci převzal po něm. A tak jak se lidstvo rozmnožuje, přibývá vyhlášek, nařízeních, cizích rozhodnutí, které nám určují kam máme jít, co a jak máme dělat, jak se máme chovat, co je správné a co ne, kdo je přítel a kdo ne, komu tleskat a komu ne, doporučení, koho poslouchat a koho ne atd. Jedinec, ale nejen jedinec, se stává loutkou ve hře loutkařů a pokud chce přetřhnout provázky, často se utopí, poněvadž ostatním provázky nedovolí mu pomoci.

THEATRUM MUNDI III.

MINERVA

Tohle dílo patří k obrazům, které jsou reflexí „pohody“ na světě. Náš „ráj na zemi“ střeží bohyně Minerva, bohyně řemesel, umění, moudrosti a války. My, i když každý z jiného těsta, procházíme pohodovým ale i nepohodovým životem, aniž často přemýšlíme o jeho podstatě. Vidíme jen to, co chceme vidět. Někdo se baví, někdo laškuje, někdo si užívá, někdo provokuje... Jsou to jen pomíjivé okamžiky. Vzpomínáme vždy na to dobré, to ostatní nás tíží ve snech. Části obrazu jsou jakoby nedokončené, je vidět stékající pramínky barev evokující pomíjivost. Zatím je vše v pohodě. Zatím nás někdo chrání.

THEATRUM MUNDI III.

IVAN ODCHÁZÍ

V tomhle vyprávění je Ivan zobrazen třikrát v různých situacích. Jejich rámec tvoří hospoda, snad vesnická zábava. Ivan s brunátným a alkoholem opuchlým obličejem zpívá, jako by chtěl trumfnout kapelu. Dlouho nevydrží a usíná na stole. Je osamocen, pouze se svým nedosažitelným snem, dívkou v pozadí, možná vzpomínkou. Vedle něj je jeho skutečná žena, ztělesnění všech výčitek a zlých snů. Do třetice odchází do tajemné noci domů. Opět sám. Opuštěn, neoblíben, bez přátel. Vyprávění o Ivanovi je vyprávěním o komkoli z nás, kdo se ocitne na okraji společnosti ať už vlastní nebo cizí vinou. Samota je nejhorší nemocí civilizace. Je tam ale ještě jedna postava. Ta se na to nemůže dívat. Pomůže nebo už to vzdala? Je už pozdě?

THEATRUM MUNDI III.

MEMENTO MORI

Žijeme, prožíváme svůj život ať už vesele či jinak. Všechno krásné jednou musí skončit a čím více se blížíme k cílovému bodu, tím více si uvědomujeme, kolik je kolem nás krásných věcí, které jsme přehlíželi, nestačili jsme si jich užít, balancovali jsme mezi prací, povinnostmi, rodinou a nestačili vnímat to ostatní. A pokud ano, tak zprostředkovaně skrze média.

Ústřední postava chce alespoň na chvíli zastavit čas – možná by byl vhodnější název JEŠTĚ CHVILKU!

THEATRUM MUNDI III.
REVOLUCE

THEATRUM MUNDI III.

HOŘÍCÍ KONTRABAS

Tento námět pochází z cirkusového prostředí. Cirkusová kapela baví lidi na ulici a vytváří uvolněnou pohodovou atmosféru, při které na chvíli zapomeneme na všechny starosti a problémy. Nebude hrát do nekonečna. Basista hraje, už se mu kouří z basy.

THEATRUM MUNDI III.

IVAN NA DOVOLENÉ

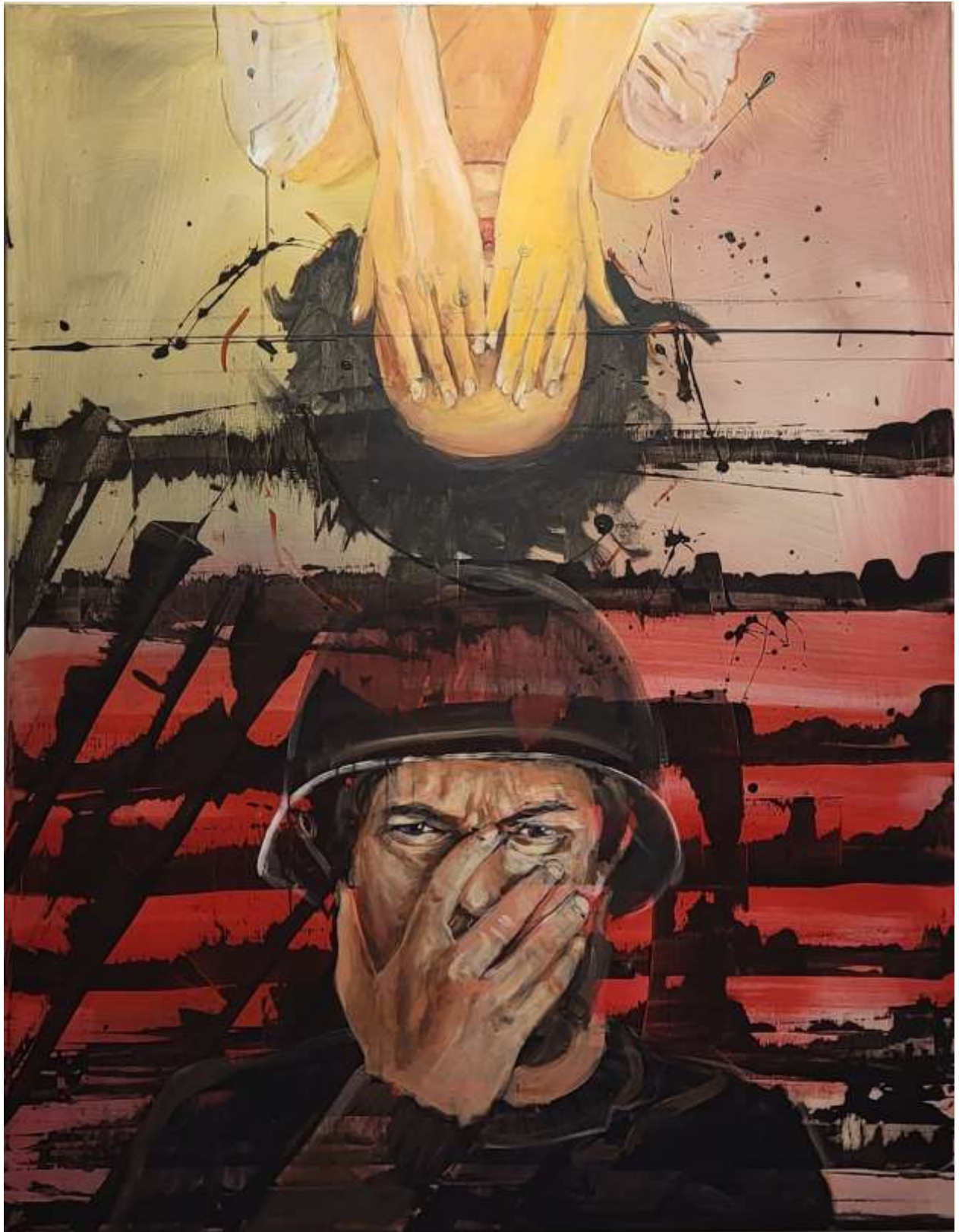
Dovolená není časté téma pro námět obrazu. Pokud vás ale nezaujme zvláštní postava. Mne zaujala. Kompozice má dvě části, jedná je klidná, druhé dominuje postava čtoucí nějaké noviny. Soustředěně, se zamračeným čelem, vstřebává informace ze vzdáleného světa. Za ní je tvarový neklid, až agresivní abstraktní kompozice, která prolíná tělem obézní postavy. Ivan odpočívá na slunci, někde za ním se něco děje, symbolicky tam vystupují ostré agresivní tvary a vytvářejí jakýsi rytmus z něhož vystupuje písmeno Z, jako Zorro? Možná klíč k pointě obrazu. Na jedné straně letní klid, na druhé straně flegmatismus, nezájem o vzdálené dění, ignorace problému, který se ho týká pouze vzdáleně. Ivan nechápe, že je součástí tohoto problému.

THEATRUM MUNDI III.
HOMO MUSICUS

THEATRUM MUNDI III.
KRYSAŘ

THEATRUM MUNDI III.
MEMENTO MORI II.

THEATRUM MUNDI III.
NENÁVIST

THEATRUM MUNDI III.
COVID

THEATRUM MUNDI III.

ŽIVOT JE TĚŽKÝ

Silou nic nevyřešíš, svět je těžší než jakékoli břemeno. Malá upírka, která vrzáním na housle vyvolává agresi, je na první pohled sympatická. Ale na jak dlouho?

I silák v pozadí nevydrží věčně a břemeno, které mu bylo svěřeno, prostě upustí. Proč ale upírka? Říká se, že když někdo dlouho otravuje a provokuje, že „mi pije krev“.

Může to být kdokoli, i děti. To spojení s houslemi nebylo cílené ale vzniklo spontánně. Prostě jak jsem chtěl namalovat něco dráždivého co dlouhodobě nechci slyšet zobrazily se mi falešné housle s přetrženou strunou, která měla podpořit vizuální vjem skřípání a kvilivého falešného tónu. Podtrženo barvami houslistky. Co se skrývá za jejími černými brýlemi? Zpívá nebo křičí?

EWELÍNA

THEATRUM MUNDI III.
POKUŠENÍ

THEATRUM MUNDI – COVID19 - TRIPTYCH

THEATRUM MUNDI – POUZE ŠEPTEM - TRIPTYCH

Triptych POUZE ŠEPTEM

Ústřední postava možná připomíná jednoho známého hulváta. Má sílu, nejen fyzickou, proto se ho bojí, představte si místo činek reproduktory...

„Všechno jednou praskne“, alespoň tak se to říká. Prasklý trup zvířete, velryby, obra, ...je námětem malířů již od renesance. Vždy z něj něco vypadává nebo vylézá. V tomto případě puklinou vylézají postavy, které tam byly skryty, některé s prstem na ústech chtějí jen šeptat, bojí se promluvit, aby obra neupozornily na svůj odchod, je tam radost i strach. Všichni utíkají.

Kdo ho tedy poslouchá? Pouze šašek. Snad aby se inspiroval pro další vystoupení. Kolem postavy je prázdná, metafyzická krajina.

Periferní obrazy triptychu zobrazují paradoxy našeho bytí. Kolumbovo vejce, nečekaně rozbité na hlavě písmáka, připomíná carské vejce. Babička vařící zvláštní polívku a vyděšená slepice, která jako by jí vyskočila z hrnce. Za tou vůní se otočil i chlapík s ukradeným žebříkem.

Na druhé straně jsou sny, o kom, o čem kdo sní?

THEATRUM MUNDI

„BALÓNKY“

Debatující trojice mých kamarádů, které spojuje vášeň k dobré muzice, je jakoby symbolem našich nekonečných debat o umění. Kdysi jsem poslouchal malíře Jiřího Anderle který vyprávěl, jak jeho žena přirovnala jeho a jeho přátele k balónkům. Říkala, že my se dovedeme nějakým nápadem či myšlenkou tak nadchnout, že zapomeneme na všechno kolem sebe a tvoříme od rána do noci, přestáváme vnímat vše kolem sebe a ztvárňujeme svou myšlenku. Jsme jako nafouknuté balóanky, které letí vzhůru. Letí tak vysoko, až prasknou. Naštěstí máme naše ženy, které nás včas zadrží a jako ty balóanky stáhnou za šňůrku dolů, ať ve výšinách taky nepraskneme. Často jsem si na ta slova vzpomněl, když jsem ráno musel přerušit rozdělanou práci. Vzpomínám, jak jsme kdysi připravovali koncerty, malovali mobilní scény, promýšleli osvětlení, promítání a vše co bylo spojeno s koncerty rockové kapely Bublíny. Sem tam někdo usnul, tam kde právě byl. Tehdy čas nebyl naším pánem.

POHLED DO GALERIE

THEATRUM MUNDI
DVOJÍ IDENTITA